

"לחיים!" מועדון הלילה המפואר של המלון סרס נפתח. בינתיים אפשר להסתפק בבאר, הדומה לבאריס אחרים בתל-אביב — ריקוד, משקאות, תזמורת כאן מבקרים בערב לא רק דיירי המלון, אלא גם קהל תל-אביבי שהפרוטה מצויה בכיסו.

מה שלומך?" בשעות הבוקר, כשאין לה מה לעשות, יושבת אביבה בסרקלין, בירה את דרי בית-המלון, ברובם תיירים עשירים (אם כי לא כל כך מאמריקה, המוכנים בהחלט להכיר צעירה ישראלית נחמדה.

כדי להכין רפורטגיה זו גייס, העולם הזה את הדוגמנית הצעירה (18) אביבה פרלמן (שער, "העולם הזה" 849), נתן לה לבנות משך יממה אחת בארמון המופלא שעל שפת-הים של תל-אביב. מן הרגע שנסגרו מאחוריה שערי-הזכוכית של מזון, דן, ועד לרגע שמפקד כיתת השליחים לובשי-המדים נשא מאחוריה את מזוודתה אל המכונית, חיתה אביבה חיים אשר (כמעט) כל אשה חולמת עליהם: חייה שז נפכה אשר 140 איש מוכנים לציית לכל רמז של אצבעה הענוג.

תורת, "העולם הזה" להנהלת מזון, דן, לבית-חרושת, אנדר-שיחרר את אביבה מעבודתה, לאחיות אנגלנדר שהשאילו את השמלות ולחנות מייזליץ, שהשאילה את הארנקים והמזוודות.

שלום! אחת מחמש המעילות העולות בסהירות הבזק, אינן משמיעות שום קול. במלון ישנן מדרגות לשעת-חירום, וגם הן נסתרות מאחורי דלתות.

גיות-משא חינו בתור, הורידו אלפי-רהיטים. שרברבים, נגרים, מלצרים וטייחים דרכו איש על רעהו. באמצע ההמולה הגיע מזכיר לשכת העבודה, התרגש כשלא נתנו לו להיכנס, נתקל במנהל לבוש בגדי-עבודה מלוכלכים. נזכר ליאו אושרוב, האמריקאי הבלונדי ה-צעיר שבא לארץ כחלוץ, היה חבר-קיבוץ ב-נגב ונתמנה לאחד המנהלים: "המזכיר הסתכל בי וצעק עלי: אני לא שלחתי אותך לעבוד כאן, הסתלק מיד!"

ככל זאת קרה הגם: המלון נפתח סוף סוף (אף כי גינת-הגג והמועדון עוד רחוקים מסיר-מס), סוכני-הנסיעות באו, סבלו מכל התקלות של חבר-עובדים שלא הכיר אפילו את הבנין. מיינו איך שהוא את מזוודותיהם שהוחלפו, השאירו אחריהם ברכות חמות: הם ישלחו את לקוחותיהם הטובים ביותר לבית-המלון.

לישראלים: העריף מיוחד

מלון דן נועד בעיקרו לתיירים, מקוה להיות מקור הכנסה רבתי לדביזים — אף שגם בעליו אינם מקחים שהשקעתם תחזור אי-פעם במלואה. תיירים אלה, למרות שרובם ציונים ומוכנים להתפעל מחיי-הקיבוצים ומזיעת-החלוצים, רוצים לבלות את ימיהם ב-ארץ בנוחיות אמריקאית. להשמיע את פתרו-נותיהם לבעיות המדינה על כורסה נוחה בחדר שמיווג-האוויר נתן לו את הקור (או החום) הדרוש. החל מאמצע חודש מארס כבר הוז-מנו כל חדרי-המלון על-ידי תיירים כאלה.

אולם דן לא רצה להיות רק מרכז התיירים. הוא יצר גם תעריף מיוחד לאזרחי-הארץ.

כיום ישלם אורח ישראלי 16.500 ל"י ליממה עבור חדר וכל הארוחות, כלבד מחיר המשקאות. הוצאותיו של זוג בחדר יגיעו ל-24 ל"י ביממה בתוספת המסים ודמי ה-שרות. תמורת זה יעמדו לרשותו 140 עוב-דים, שמשכורתם עולה 20 אלף ל"י לחודש.

עיסקות של מיליונים

בכל-זאת מהוה מלון דן כיום חלק מחוקי-לארץ. ברגע שנסגרים מאחורי האורח דל-תות-הזכוכית של הכניסה העשויה בסגנון איטלקי עתיק, נכנס הוא לעולם של קולות עמומים המדברים בעיקר אנגלית. צעדיו טובעים במרדמים הכחולים הכבדים כל סני-טימטר מרובע של ריצפת בית-המלון, עיניו מתרגלות לצבעים בהם שולט הכחול העדין. לא רק מוגי-האוויר המלאכותי שונה בבנין מזה השורר בחוק. גם האקלים הנפשי שונה. כאן קולטת האוזן הערות סתמיות של עיס-קות של מיליונים, אנשים משוחים את החוב הפיליסיני עם האביב הצרפתי או הסתו מתרגלות לצבעים, בהם שולט הכחול העדין. הדרום-אפריקאי.

רבים הרומנים שנכתבו על האוירה הפ-יחדת של בית-המלון. תלמידה של ויקי באום לא יתקשה לכתוב רומן מקורי ביותר על

בבקשה!" בחדר האוכל המרווח, אוכלת אביבה לבדה דוחת צהרים. קיים מבחר עשיר אם אך תבין את מונחים הצרפתיים של התפריט. המלצר אדיב.

"להתראות!" החלום נגזר. אחרי 24 שעות בפנים-דרושות כמה דקות כדי